

NODVS XXIX
Juliol de 2009

Encontre amb Perejaume o l' escriptura de la matèria

Encontre amb Perejaume a la galeria Joan Prats el dia de Sant Jordi, 23 d'Abril del 2009, en el marc del grup *Cruïlla de recerca: Creació i Psicoanàlisi*

Magda Bosch

- I -

Bona tarda. Avui és un dia extra, la diada de sant Jordi i una Cruïlla festiva, fora de lloc. Venim a l'encontre d'una obra, MÀQUINA D'ALÈ i amb l'obra, - en tant que, aquesta, ens modifica-també el seu autor, Perejaume.

La presència d'ambdós m'estalvia, en el supòsit que no el coneguéssiu, de presentar-lo. L' obra n'és la millor presentació.

D'altra part la seva màquina d'alè, com a forma d'escriptura, revela una modalitat fonamental, al meu parer, de l'art de Perejaume, un treball d'escriptura de la matèria, a la que afaïçona, gairebé, amb les seves mans.

La matèria primigènia, potència i energia, a la que dóna forma, entrelligada amb uns materials d'aparença molt simple: Un audiovisual com a suport de la inscripció de quelcom d'inefable.

Una elaboració entorn de la falla del significant front al real, objecte d'art entramat amb una poètica d'un intens perfum lacanià.

Després, amb el seu ajut, en parlarem, ja que, i donat que es tracte de la *tyché*, l'encontre que desperta, passaré en primer lloc la paraula a l'obra si l'autor m'ho permet. Mai millor dit.

- II -

Ens desplaçem a la sala on escoltar-llegir l'obra: MÀQUINA D'ALÈ

- III - Introducció a la conversa-debat

Com hem pogut sentir, percebre, Perejaume rescata la matèria original a la que afaïçona com si es tractés d'un material modelable, i en fa un objecte, talment com afaïçona els mots, en els seus escrits literaris o assagístics, i els dóna cos de tal manera que en llegir-los un s'hi entrebanca, obligat a parar-se remirar-lo, escoltar el seu dring.

En la màquina d'alè, les paraules que hi circulen, contracorrent, travessades per la clivella entre les dues pantalles que fan de suport d'aquesta escriptura, llisquen, d'una frase a l'altra, de manera fluida, a ritme respiratori i de la mà de l'autor, com sorgint d'una mena de fal·lus amb micròfon, fins a desembocar en la dalla, punt d'anamorfosi, on l'autor s'interroga i ens interroga, sobre el fet de signar.

Qui ha de signar?

Qui és el subjecte de l'enunciació?

o bé, com resa la màquina, tal volta es tracta de que no ens sigui mai del tot assequible o...

aleshores, com qui no vol la cosa, la màquina torna a començar.

- IV -

Plantejaré, ara, uns conceptes bàsics de manera molt esquemàtica, només per facilitar la conversa a les persones que avui s'hi sumen. Conceptes que pertanyen al camp de la psicoanàlisi lacaniana i que són útils o indispensables quan es tracta de referir-se a l'art:

Real	Realitat
Matèria	Material
Escriptura	

En primer lloc el Real, com allò impossible de simbolitzar sense deixar un reste irreductible al significat.

Allò impossible de dir, l'enigma, un forat en el saber, matèria, a la que només podem vorejar, donar-hi forma.

La realitat, en canvi, estructurada pel discurs social, és contingent. Inclús un discurs matemàtic depèn dels axiomes escollits. Els discursos pertanyen al camp del semblant, és a dir, de les construccions que porten la marca d'un moment històric.

El Gaudi és del ordre del real, un excés que desborda el significat. Lacan anomena així a la pulsio de mort freudiana, l'excés que, més enllà del principi del plaer, comporta, si no es modula, la mortificació.

En quan a la Matèria, no hi ha un concepte que la defineixi i, com a tal és manté impossible d'atrapar ni tan sols per una llei. Només ens les podem heure amb els materials, els què, de la matèria, han estat cisellats pel significat. L'Esctura voreja l'inefable, ex-isteix, allà on el significat falta i falla la paraula. L'escriptura, que implica el silenci, inscriu amb la lletra, allò que no pot articular-se per mitjà de la paraula

El camp del sentit, vinculat al significat, ha estat durant molt temps mitjà, però també escull, per a la psicoanàlisi, l'escull anomenat per Freud la roca de la castració que impedia la conclusió de la cura.

El darrer període de la teoria lacaniana té el gaudi com a punt de partida d'una cura orientada pel real. La singularitat d'un gaudi que es repeteix i que dibuixa el camí fins, donat el cas, conclou en topar amb allò irreductible a la paraula: un reste de matèria amb el que només hi cap fer-ne obra.

Es tracta de saber fer amb ... el que constitueix per cadascú i per a tots diferent, el seu *sinthome*, la modalitat amb que cadascú està atrapat pel gaudi.

A la manera de l'artista, que mai no serà com l'artista, ja que aquest, si bé per viaranys diferents, i aquell toc misteriós que no puc anomenar, treballa també amb el forat del llenguatge.

És així que Perejaume ens mostra, de manera paradigmàtica, com a partir d'una acció manipula sons, paraules, imatges, amb les que teixeix una escriptura a l'entorn i amb esqueixos de real